

HUCKLEBERRY FINN

MARK TWAIN



Huck Finn

Tom Sawyer'la beraber bir hazine bularak zengin olmuştuk. İkimize de altışar bin dolar düşmüştü. Eski hâkim Thatcher, paramızı işletiyordu.

Ben, dul Bayan Douglas'ın yanında evlatlık olarak iyi bir hayat sürüyordum. Bayan Douglas, bana karşı her zaman yumuşak davrandı.

Bayan Douglas'ın bir de kız kardeşi vardı. Bayan Watson, gözlük takardı. İyi kalpli ihtiyar bir kızcağızdı. Hiç evlenmemişti. Bir süre önce kız kardeşinin yanına gelip yerleşmişti. Bayan Douglas, bana okumayı yazmayı öğretmek için ondan yardım istedi.

Bir akşam, bir saatten fazla çalışıp yorulmuştuk ki, Bayan Douglas bizi durdurdu. Çok şükür! Daha uzun zaman dayanamayacaktım yoksa. Gecenin geri kalan kısmı bana bitip tükenmez gibi geldi. Çünkü Bayan Watson beni hep azarlıyordu:

– Huck, ayaklarını koltukların üzerine koyma! Haydi bakalım, öyle yıkılır gibi durma... Dik dur! Haydi Huck, esneyip gerinmeyi bırak! Doğru duramaz mısın sen, deyip duruyordu.

Bayan Watson'un bu azarlamaları beni çok bıktırmişti, başka bir yere gitmek istiyordum. Nereye olursa olsun!...

Yatma zamanı gelince, dul kadın yine her zamanki gibi akşam duası için, bütün zenci hizmetçileri topladı. Duadan sonra teker teker hepsi yerlerine çekildi. Ben de ufacık bir mum alıp odama çıktım.

Aradan epeyce zaman geçti, kasabanın saatinin çaldığını işittim: Dang... Dang... Dang... Saat on ikiydi. Birden kırılan bir dalın hışırtısı ile yerimden sıçradım. Dikkatle etrafımı dinlemeye başladım. Birden ses geldi:

– Miyavvv!..

Bu Tom Sawyer'di. Ben de mümkün olduğu kadar yavaş cevap verdim:

– Miyavvv! Işığı söndürdüm. Pencereden, ambarın damına, oradan da yere atladım. Sonra sürünerek yavaşça ağaçların arasına doğru kaydım.. Tom orada beni bekliyordu.

Tom'un Çetesi

Dallara çarpıp yüzümüzü gözümüzü çizdirmemek için eğildik. Ayaklarımızın ucuna basa basa ağaçların arasındaki patikadan yürümeye başladık. Mutfağın önünden geçerken, ayağım bir köke takılınca gürültüyle sendeleyiverdim. İkimiz de hemen durduk. Mutfağın ışığı yanıyordu. Bayan Watson'un koca vücutlu kölesi Jim, ayağa kalkıp dışarıya kulak verdi. Sonra da seslendi:

– Kim var orada?...

Sonra durdu, yine dinledi. Arkadan yavaş yavaş bizim bulunduğumuz tarafa geldi. Tom'la benim tam aramızda durdu. Elimizi uzatsak dokunacaktık ona. Birbirimize öylesine yakındık ki, nefes almaya bile cesaret edemiyorduk. Böylece, ufacık bir gürültü bile olmadan dakikalar geçti. Topuğum fena halde kaşınıyordu. Ardından kulağım, daha sonra da sırtım, tam omuzlarımın arası kaşınmaya başladı. Hemen kaşınmazsam oracıkta ölüvereceğimi zannettim.

– Birisi var ama, kim? Hey neredesin? Eğer bir şey duymadıysam canım çıksın! Peki, peki.. Ben ne yapacağımı bilirim. Şurada oturup beklerim.

İşte... Bunları söyledikten sonra Tom'la benim aramıza, yere oturarak, sırtını ağaca dayadı. Biraz sonra da horlamaya başladı.

O zaman Tom, usulca hareket işareti verdi. Sürünerek yolumuza devam ettik. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra, Tom durarak kulağıma fısıldadı:

– Eğlenmek için Jim'i ağaca bağlayalım mı?

Ona bunun Jim'i uyandırabileceğini anlattım. Gürültü olurdu. Sonunda benim de odamda olmadığını anlatabirdi. Bu defa Tom, yeterince mum olmadığını söyledi. Mutfaktan birkaç tane aşırnak lazımdı. Jim'in uyanmasından korkuyordum ama, Tom fikrinde ısrar ediyordu. Mutfaka kaydık. Şansımız varmış ki orada üç tane mum bulabildik.

Tom mumları aldı. Parasını ödemek için de masanın üzerine birkaç kuruş bıraktı. Artık kaçabilirdik. İtiraf edeyim, içim iyice rahatlamıştı.

Şimdi yine hikâyemize dönelim: Tom'la tepenin üzerine gelmiştik.

Tepeden, aşağıya doğru indik. Orada, eski bir kayıkhanenin içinde saklanarak bizi bekleyen Joe Harper, Ben Roger ve başka iki üç çocukla buluşacaktık. Hemen oradan bir sandala atladık. Dik kayalar arasındaki büyük gediğe varabilmek için dört kilometre kadar kürek çekmemiz lazımdı. Orada sandaldan inecektik.

Tom bizi fundalıklar arasına götürdü. Hiç kimseye bir şey söylemememiz için yemin ettirdikten sonra da, fundalıkların en sık yerinde güçlükle görülebilen, dar bir geçit gösterdi. Mumları yakıp bu geçidin içinde 200 metre kadar süründük. Sonra bir mağaraya geldik.

O zaman Tom anlatmaya başladı:

– Şimdi artık “Tom Sawyer” çetesini kurabiliriz. Bu çeteye girmek isteyen herkes yemin etmeli, dedi.

Herkes kabul etti.

Tom, cebinden bir tabaka kâğıt çıkardı. Üstüne yemin yazılmıştı. Bunu bize okudu. Her birimiz, ayrı ayrı, çeteye sadık kalacağımıza ve sırları kimseye, hiçbir zaman açmayacağımıza yemin ettik. Sonra kâğıdın altını imzaladık.

İmza işinden sonra, neler yapacağımız hakkında uzun tartışmalar yaptık.

Bu tartışma sırasında, Küçük Tommy Barnes uyuyakalmıştı. Uyandırdıkları zaman çok korktu. Annesinin yanına dönmek istediğini, artık asla haydutculuk oynamayacağını söyleyerek ağlamaya başladı.

Onunla alay ettiler. Bebek gibi hareket ettiğini söylediler. O da kızarak sırlarımızı herkese anlatacağını söyledi. Öyle ki Tom, onu sakinleştirmek için birkaç kuruş vermek zorunda kaldı. Sonra, Tom eve dönme zamanının geldiğini bildirdi. Çetenin başkanlığına Tom Sawyer, yardımcılığına da Joe Harper, oy birliğiyle seçildi. Sonra da geldiğimiz yollardan geçip evlerimize döndük.

Pencereme ulaşmak için ambarın merdivenlerini çıkarken şafağın ilk ışıkları belirmeye başlamıştı bile. Yeni elbiselerim lekelenmiş, çamurlanmıştı. Bense bit-kindim.

Irmaktaki Ceset

Ertesi gün Bayan Watson, elbiselerimin kiri için beni azarladı. Dul Bayan Douglas ise onları fırçalayıp temizlemekle yetindi. Hem de en ufak bir sitemde bulunmadan.

Fakat, öyle üzgün bir hali vardı ki, bir süre için elimden geldiğince iyi hareket edeceğime kendi kendime söz verdim.

Amcam bir seneden fazla zamandan beri ortalarda görülüyordu. Bundan son derece memnundum; onu tekrar görmeyi hiç istemiyordum. Çünkü o beni ne zaman görse döverdi.

Bir gün ırmakta, amcamın cesedini buldular. Daha doğrusu herkes ölen bu adamın amcam olduğunu söyledi. Suda boğulmuştu. Uzun boyu ve uzun saçları vardı. Elbiseleri paçavra gibiydi. Fakat suda çok uzun zaman kaldığı için tanınacak halde değildi. Onu, nehir istikametinde giderken balıkçılar bulmuşlardı. Çok iyi biliyordum ki boğulmuş bir erkek suların üzerinde sırt üstü değil, yüzükoyun kalırdı. Muhakkak ki bu adam amcam değildi. Ben, her an amcamın ortaya çıkacağını düşünüyordum ve korkuyordum.

Aradan üç dört ay geçmişti. Tam kara kıştı. Okula düzenli olarak gidiyordum. Artık okumayı biliyordum. Matematiği pek iyi bilmiyordum: En son altı kere yedi otuz beş ederi öğrenmiştim. Sanırım o da yanlıştı.

İlk zamanlar okuldan nefret ediyordum, sonra yavaş yavaş alıştım. Bazen pek fazla yorulduğum zaman kaçardım. Ama ertesi gün aldığım ceza, beni kendime getiriyordu. Okula gittikçe alışıyordum. Diğer taraftan dul kadının acayıplıklarını de hoş görüyordum. Onlar da artık nedense beni eskisi kadar sinirlendirmiyordu.